

## ПРЕД ПОРТРЕТА

Стадата бавно се прибираха. Тихият шъпот на клопотарите долиташе нестройно и заглъхваше над пъстрите ливади, където децата се боричкаха и играеха на воля. Някога старият учител обичаше да се вслушва въ този шум, който му откриваше трепета на новия живот. Всеки звук беше дихание на цвят, всеки тон — ведрост излак. Сега не слушаше и не чуваше. Нито поглеждаше, как децата унесено търсеха сред избуялия трифил разковничето на малките си желання. Душата му потъваше въ размислите на глуха скръб. Пресъхна за винаги изворът на радостта му, слънцето на всичките му дни потъна въ безнадеждна нощ, последната струна на утеха и радост беше разкъсана на хиляди части. Той приличаше на изоставена воденица, въ ъглите на която дремеше напластения прах на едно делнично съществуване. Кървавият пръст на черните прокоби отдавна бе сложил печата на безсъние върху нощите и очите му от много дни бяха уморени и меки като кадифе. Сега те са загаснали и кропки, страните хлътнали, изпод черната шапка надничат меки, среброкъдрави коси.

— Защо стана така, Господи? — Можеше да бъде иначе . . . можеше, но . . . твърдоглав беше Драгомир, не вземаше от нищо. . . .

— Размирни времена дочекахме, синко, — съветваше го бащата. — Увлече се народа въ само-